

Македонија: Коментари на Одлуката на Уставниот суд на Македонија во случајот бр. 27/2013-0-1

Подготвил: **Бојко Боев**

Експерт во областа на меѓународното право за слободата на изразување, во моментот работи во организацијата АРТИКЛ 19 од Лондон, како Виш правен службеник¹

¹ Ова е приватно правно мислење и ги претставува единствено ставовите на Авторот

Резиме

Овие коментари се однесуваат на Одлуката на Уставниот суд на Република Македонија од 16 април 2014 година, во случајот У.Бр.27/2013-0-1, што се однесува на барањето за заштита на слободите и правата, поднесено од Здружението на новинарите на Македонија и шест новинари кои сметаат дека нивното присилно отстранување од галеријата на собраниската сала на 24 декември 2012 година е повреда на нивното право на слобода на изразување. Судот одлучил дека не е направено прекршување на слободата на изразување и дека отстранувањето на новинарите било потребно за да се заштити безбедноста на новинарите и дека тоа не ги спречило во известувањето од Собранието. Авторот смета дека Уставниот суд на Република Македонија не постигнал рамнотежа меѓу слободата на изразувањето и правата на другите лица, и дека не успеал да понуди заштита на слободата на медиумите во согласност со меѓународните стандарди.

Вовед

Овие коментари се однесуваат на Одлуката на Уставниот суд на Република Македонија од 16 април 2014 година, во случајот У.Бр.27/2013-0-1, што се однесува на барањето за заштита на слободите и правата, поднесено од Здружението на Новинарите на Македонија и шест новинари кои сметаат дека нивното присилно отстранување од галеријата

на собраниската сала на 24 декември 2012 година претставува повреда на нивната слобода на изразување. Судот одлучил дека не е направена повреда на слободата на изразување и дека отстранувањето на новинарите било потребно за да се заштити безбедноста на новинарите и дека тоа не ги спречило во известувањето од Собранието.

Од Авторот на овој Коментар, поради неговото искуство како експерт во областа на меѓународното право за слободата на изразување и слободата на медиумите, од страна на Центарот за развој на медиуми од Скопје беше побарано да ја анализира Одлуката на Уставниот Суд од гледна точка на слободата на изразување. Авторот претходно има анализирано бројни законски текстови што нудат регулативи и ограничувања за медиумските содржини и ги има изнесено своите ставови и коментари за прашана поврзани со слободата на изразување пред повеќе национални и меѓународни судови.

Ова мислење дава преглед на фактите во овој случај и на одлуката на Уставниот суд, ги наведува релевантните меѓународни стандарди што се однесуваат на слободата на медиумите и известувањето од парламентите, како и прашањата поврзани со одлуката на Уставниот суд што предизвикуваат загриженост кај Авторот.

Авторот смета дека Уставниот суд на Република Македонија не постигнал рамнотежа меѓу слободата на изразувањето и правата на другите лица и дека не успеал да понуди заштита на слободата на медиумите во согласност со меѓународните стандарди.

Преглед на барањето за заштита на слободите и правата

Предметот У.Бр. 27/2013-0-1, беше покренат по поднесеното барање до Уставниот Суд на РМ за заштита на слободите и правата кое се однесува на отстранувањето на новинарите од галеријата на Собранието на Република Македонија, на 24 декември 2012 година. Тој ден, група новинари, од галеријата, ја следеа собраниската расправа за Буџетот за 2013 година. По нарушувањето на дневниот ред на седницата предизвикано од неколку пратеници во обидот да го спречат Претседателот на Собранието да ја отвори седницата, при што настрадал дел од техничката опрема, припадниците на обезбедувањето им наредиле на сите новинари да

ја напуштат галеријата. Откако шест новинари одбиле да ја извршат наредбата, новинарите беа присилно отстранети.

Здружението на новинарите на Македонија и шест новинари кои сметаат дека нивното присилно отстранување од галеријата на собраниската сала на 24 декември 2012 година, не е законски засновано и потребно, и со тоа претставува повреда на нивната слобода на изразување, поднесоа барање за заштита на слободите и правата до Уставниот суд. Подносителите на барањето посочуваат дека припадниците на обезбедувањето им наредиле на новинарите да ја напуштат галеријата без да наведат по која основа е донесена таквата наредба и кое тело/инстанца ја издало наредбата. Дури подоцна, во одговорот на нивниот поднесок, Министерството за внатрешни работи и Претседателот на Собранието ги посочиле одредбите од член 43 од Законот за Собранието на РМ како основа за наредбата за нивното отстранување. Подносителите на барањето тврдат дека одредбата е преширока во опфатот и недоволно прецизна и не го минува тестот на предвидливост и јасност што го пропишува Европскиот суд за човекови права. Тие, исто така, тврдат и дека членот 43 не им дава овластување на припадниците на обезбедувањето да користат сила против новинарите за да ги отстранат од галеријата на Собранието. Новинарите посочуваат дека во нивниот случај де факто се работи за спречување на пристапот на јавноста до седница на Собранието, што, според член 70 од Уставот, е можно само со одлука на Собранието, усвоена со двотретинско мнозинство од вкупниот број пратеници.

Што се однесува до нужноста на отстранувањето и употребата на сила, подносителите на барањето посочуваат дека усвојувањето на буџетот е прашање од јавен интерес и спорно прашање поради тврдењата дека не е почитувана процедурата за усвојување на буџетот. Седницата на Собранието била јавна. Новинарите тврдат дека не биле вклучени во нередите на ниту еден начин. Тие со ништо не придонеле кон конфликтната и тензична ситуација, и немале директен контакт со Претседателот на Собранието или со пратениците. Тие бараа од Уставниот суд да одржи јавна расправа со учество на странките што го поднеле барањето.

Уставниот суд ги прифатил фактите изнесени од подносителите на барањето. Судот утврдил дека отстранувањето на новинарите од

галеријата на пленарната сала го ограничила нивното право да ги вршат своите професионални должности и да ја информираат јавноста за прашање од јавен интерес. Забележувајќи дека слободата на примање и предавање информации не е апсолутна, Уставниот суд ги анализира фактите од случајот со користење на триделниот тест за законитост на ограничувањата на слободата на изразување, пропишан во Член 10, став 2 од Европската конвенција за човекови права. Судот заклучува дека правната основа за примената на спорната мерка е наведена во член 43 од Законот за Собранието, кој пропишува дека единицата за обезбедување на Собранието е одговорна за одржување на редот во просториите на Собранието и го овластува претседателот на Собранието да носи одлуки и да применува мерки во случаи на нарушувања на редот предизвикани од пратениците и надворешни лица што учествуваат во работата на Собранието.

Во испитувањето на оправданоста и нужноста од остранувањето на новинарите од собраниската сала, Уставниот суд утврдил дека акцијата на припадниците на обезбедувањето била преземена во услови на „немири и нарушувања на редот што се одвивале пред зградата на Собранието“. Понатаму, во пленарната сала владеела напната атмосфера. Уставниот суд забележува дека Претседателот на Собранието бил нападат од група пратеници, при што се оштетени и уништени материјални средства. Според Судот, тензијата „кулминирала со фрлање предмети низ целата пленарна сала и во правец на галеријата“. Судот заклучува дека „обезбедувањето проценило, а во интерес на заштита на интегритетот и животите на новинарите присутни во галеријата, да постапи на тој начин што ќе ги упати на побезбедно место во кое нивните животи не би биле загрозуени“.

Посочувајќи дека седницата била пренесувана во живо, во целиот свој тек, на Собранискиот канал на МРТ и преку „live stream“ на интернет страната на Собранието, како и дека целосните снимки од седницата биле достапни за прегледување на интернет страната на Собранието, Уставниот суд смета дека „таквата проценка на собраниското обезбедување, која е од исклучиво безбедносен карактер и е во функција на заштита на лицата присутни во Собранието, не би требало на ниту еден начин да се става во корелација со загарантираното право на новинарите да се присутни во Собранието и да известуваат за настаните чии непосредни сведоци се и самите тие“. Значи, Судот заклучува дека акцијата не резултирала во ограничување и повреда на слободата на изразување на групата новинари

присутни во Собранието. Уставниот суд, исто така, посочува дека „Физичкото отстранување на новинарите од галеријата на собраниската сала кое го налагала конкретната ситуација на ескалација на хаосот и безредието во салата имало за цел да ги заштити и да обезбеди ред во салата, а не да ги оневозможи во вршењето на нивната дејност – информирање на јавноста и да им ја ограничи слободата на изразувањето“. Следствено, судот утврдил дека присилното отстранување на новинарите не претставува кршење на слободата на изразување на подносителите на барањето.

Проценка на фактите за случајот

Фактите во случајот се однесуваат на остварувањето на слободата на изразување на подносителите на барањето. Нивното право било попречено со отстранувањето од пленарната сала на Собранието за време на пленарна седница и со користење сила од страна на припадниците на обезбедувањето кога новинарите одбиле да ја послушаат наредбата.

Релевантни меѓународни стандарди

Слобода на изразувањето

1. Слободата на изразување е гарантирана со член 19 од Меѓународниот пакт за граѓански и политички права (МПГПП) и членот 10 од Европската конвенција за човекови права (ЕКЧП). Македонија е држава потписничка на двата меѓународни договори и е обврзана да се придржува до нивните одредби.
2. Државите се обврзани да ја гарантираат слободата на изразување, вклучувајќи го и правото на барање, прием и пренесување на информации и идеи од сите видови, без оглед на државните граници. Оваа слобода ги вклучува изразувањето и приемот на комуникација на секаков вид на идеи и мислења што можат да се пренесат до други лица.² Тие видови комуникации ги вклучуваат и говорниот, пишаниот и знаковниот јазик и такви видови на невербално изразување како што се слики или уметнички предмети.³

² Види General Comment 34 of the United Nations Human Right Committee, para. 11.

³ Ibid. para. 12.

3. Слободниот печат и другите видови медиуми, без цензура и ограничувања, се од клучно значење во сите општества за обезбедување на слободата на мислење и изразување и за уживање на другите права од Меѓународниот пакт. Тие се сметаат за еден од темелниците на секое демократско општество.⁴ Медиумите имаат еминентна улога во државите во кои владее правото. Улогата на медиумите како „пес чувар“ на јавноста е да пренесуваат информации и идеи за прашања од јавен интерес – информации што јавноста, исто така, има право да ги прими. Почитувањето на слободата на печатот ужива широка заштита од Европскиот суд за човекови права (Европскиот суд) а државите имаат многу ограничен простор за маневрирање во обезбедувањето на таа слобода. Со оглед на значењето на слободата на печатот, Судот дозволува да се воведат ограничувања само во случаите кога државата може да докаже дека постои неспорен јавен интерес кој би надвладеал над слободата на печатот.⁵
4. Слободното пренесување на информации и идеи за јавни и политички прашања меѓу граѓаните, кандидатите и избраните претставници е од клучно значење. Тоа имплицира дека слободниот печат и другите медиуми ќе можат да ги коментираат јавните прашања без цензура или воздржување, и да го информираат јавното мислење. Јавноста, од друга страна, го има сродното право да ги прима медиумските производи.⁶
5. Слободата на изразување може да биде предмет на ограничувања. Сепак, таквите ограничувања треба да ги исполнуваат условите наведени во триделниот тест пропишан во член 19, став 3 од МПГПП и во член 10, став 2 од ЕКЧП. Ограничувањата ќе го положат тестот само ако:
- 1) Се „пропишани со закон“. За една норма да се нарече „закон“, таа мора да биде формулирана доволно прецизно да за им овозможи на индивидуалните лица соодветно да го регулираат своето однесување и мора да биде достапна за јавноста. Законот не може на субјектите што се задолжени за неговото спроведување да им пренесе неограничено дискреционо право во ограничувањето на слободата на изразување. Законите мора да обезбедат доволно упатства за оние што се задолжени за нивното спроведување за да им овозможи да утврдат кои видови на изразување можат да се ограничат а кои не.⁷
 - 2) Таквите ограничувања можат да бидат наметани само по некоја од следните основи: Во интерес на националната безбедност, територијалниот интегритет и јавната безбедност, за спречување на немири или кривични дела, заштита на здравјето и моралот, заштита на репутацијата и правата на другите, спречување на откривање на информации добиени во доверба, одржување на авторитетот и

⁴ Ibid. para. 13.

⁵ Види во Goodwin v United Kingdom, Judgement on 27 March 1996, и во Fressoz and Roire v France, Judgement of 21 January 1996.

⁶ Ibid. para. 13.

⁷ Ibid. para. 25. Види, исто така, во UN Human Rights Committee's general comment No. 27.

непристрасноста на правосудството.⁸ Ограничувањата можат да се применат само за оние цели за кои се пропишани и мора директно да се однесуваат на специфичната потреба на која се потпираат.⁹

- 3) Тие се повинуваат на строгите тестови за нужност во едно демократско општество. Придавката „нужно“ значи дека ограничувањата мора да бидат оправдани со постоење на „неодложна општествена потреба, да се засновани на релевантни и доволни причини и да се пропорционални на легитимната цел која треба да се постигне. Европскиот суд зазема јасен став дека корисниците на слободата на изразување не смеат да бидат обесхрабрани во нејзиното целосно практикување поради страв од превиоки казни во случаи кога односната информација се однесува на прашање од јавен интерес.¹⁰ За одмерување на пропорционалноста, Европскиот суд ја зема предвид природата и жестокоста на изречените казни и ги казнува непропорционалните мерки. Мерките треба да бидат соодветни за постигнување на нивната заштитна функција; применетата мерка мора да е најмалку интрузивната меѓу мерките што можат да ја постигнат саканата заштитна функција; мора да бидат пропорционални на интересот што треба да се заштити... Принципот на пропорционалност треба да се почитува не само во законите што ја обезбедуваат рамката за ограничувањата, туку и од страна на административните и правосудните власти во примената на законот“.¹¹

6. Лимитирираниот опсег за ограничувањата на политичкото изразување: И Европскиот суд и Комитетот за човекови права на ОН валаат дека во околности на јавна дебата за јавните институции, неограниченото изразување има особено голема вредност. Тоа значи дека државата треба да има поцврста основа за оправдување на ограничувањето на политичкото изразување.

Слобода на изразувањето и известувањето за парламентите

Резолуцијата 1141 (1997) на Парламентарното Собрание на Советот на Европа вели:

1. Парламентите се сметаат за камен-темелник на демократијата. Комуникацијата е од клучно значење за премостување на јазот што постои меѓу избраните претставници и граѓаните.

⁸ Член 10, став 2 од ЕКЧП.

⁹ Види во UN Human Rights Committee's general comment No. 22, *Official Records of the General Assembly, Forty eighth Session, Supplement No. 40 (A/48/40)*, annex VI

¹⁰ European Court of Human Rights, *Barfod v. Denmark*, judgement of 22 February 1989.

¹¹ UN Human rights Committee's General comment No. 27, para. 14. Види, исто така, во Communications No. 1128/2002, *Marques v. Angola*; No. 1157/2003.

2. Парламентите треба да промовираат подобра соработка со медиумите за да се зајакне јавниот дијалог со граѓаните.
3. Парламентите треба да обезбедат отвореност на парламентарните активности, вклучувајќи ги и седниците на комисиите, и ова прашање да го разгледува не само како прашање на комуникациската политика туку и како значаен политички приоритет што може да има директни импликации за функционирањето на демократијата.
4. Парламентите треба подобро да ги користат класичните методи на комуникација и новите технологии, а особено преку обезбедување на најдобрите можни услови за работа на медиумите, а пред сè за парламентарните известувачи.¹²
5. Медиумските професионалци имаат значајна улога во обезбедувањето на независно покривање и известување од јавните собири. Тоа значи дека медиумските извештаи и снимки се значаен елемент на отчетот пред јавноста и за организаторите на настани и за полициските службеници. Поради тоа, властите треба да им обезбедат на медиумите целосен пристап до сите видови јавни собири, како и до активностите за одржување на јавниот ред што се преземаат за овозможување на јавните собири.¹³

Заштита за новинарите од заплашување

Комитетот на министри на Советот на Европа побара од државите, кога за тоа има потреба, да преземат соодветни мерки за да се осигура личната безбедност на медиумските професионалци, особено на оние што се занимаваат со истражувачко новинарство и најитно да ги истражат сите случаи на насилство или заплашување насочено кон новинарите.¹⁴

Европскиот суд има одлучувано во бројни случаи кои се однесуваат на насилство врз индивидуални лица и има дефинирано позитивна обврска за државите да спроведат ефективна истрага во согласност со членовите 2 и 3 од Европската конвенција за човекови права. Јуриспруденцијата на Судот покажува дека, за да ја исполнат оваа позитивна обврска, државите мора да имаат воспоставен систем за истрага што вклучува определен број мерки за спречување на злоупотреби. Иако, Судот не наведува детално какви процедури треба да се усвојат, ниту заклучува дека е нужна една унифицирана процедура што ги комбинира проверката на фактите, кривичната истрага и гонење, одредени клучни карактеристики се незаменливи за одржувањето на довербата на јавноста во владеењето

¹² Резолуција 1141 (1997) на Парламентарното Собрание на Советот на Европа за парламентите и медиумите.

¹³ OSCE Guidelines on Freedom of Peaceful Assembly, Second Edition, 2010.

¹⁴ Council of Europe Committee of Ministers Declaration Decl. -26.09.2007 by the Committee of Ministers on the protection and promotion of investigative journalism

на правото и во спречувањето на сугестија дека постои некаков договор за вршење или толерирање незаконски дела. Тие карактеристики ги вклучуваат:

- Истражните власти мора да бидат независни.¹⁵
- Властите мора да дејствуваат веднаш по поднесувањето на официјална поплака или жалба.¹⁶
- Истрагите во случаите на насилство мора да бидат „практично ефективни“, односно спроведени на начин што ќе обезбеди целосно расветлување и истрага на сите аспекти од кривичното дело.¹⁷

Во 2012 година, четирите специјални меѓународни мандати за слободата на изразување¹⁸ ги развија минималните стандарди за истрага на насилството и другите кривични дела против новинарите¹⁹. Тие стандарди вклучуваат:

а. Независна истрага

i. Истрагата треба да биде спроведена од тело што е независно од субјектите вмешани во настаните. Тоа подразбира и формална хиерархиска и институционална независност, како и практични аранжмани за обезбедување на независноста.

ii. Ако постојат уверливи тврдења за вмешаност на агенти на државата, истрагата треба да биде спроведена од тело надвор од јурисдикцијата или сферата на влијание на таквите власти, а истражителите треба да можат целосно да ги истражат сите тврдења.

iii. Треба да се воспостави ефективен систем за примање и процесирање на жалбите и поплаките кои се однесуваат на истрагите што полициски службеници ги водат за кривични дела против слободата на изразување,

¹⁵ Güleç v Turkey, Application no. 54/1997/838/1044, judgment of 27 July 1998, Hugh Jordan v. the United Kingdom, application no. 24746/94, judgment of 4 May 2001, Finucane v. The United Kingdom, application no. 29178/95, judgment of 1 July 2003

¹⁶ McShane v United Kingdom, application No.: 00043290/98, judgment of 28 May 2002, Kelly and Others v. the United Kingdom, Application no. 30054/96), judgment of 4 May 2001.

¹⁷ Ergi v. Turkey, Application no. 66/1997/850/1057, judgment of 28 July 1998.

¹⁸ Четирите мандати се: Специјалниот известувач на Обединетите Нации за слободата на мислење и изразување, Претставникот за слобода на медиумите на Организацијата за безбедност и соработка во Европа, Специјалниот известувач за слободата на изразување на Организацијата на американски држави, и Специјалниот известувач за слободата на изразување и пристапот до информации на Африканската комисија за правата на човекот и народите.

¹⁹ Види во Joint Declaration on Crimes against Freedom of Expression, 25 June 2012.

систем доволно независен од таквите службеници и нивните претпоставени, и систем што ќе работи транспарентно.

iv. Таму каде што тоа го налага сериозноста на ситуацијата, а особено во случаи на зачестени кривични дела против слободата на изразување кои се повторуваат, треба да се размисли за воспоставување специјализирани истражни единици – со доволно ресурси и соодветна обука што ќе обезбедат ефикасно и ефективно работење – за истражување на кривичните дела против слободата на изразување.

b. Брза истрага

i. Властите треба да ги вложат сите разумни напори за забрзување на истрагите, вклучувајќи и дејствување што е можно поскоро по добивањето на официјална поплака, или жалба, или на веродостојни докази и сознанија за напад врз слободата на изразување.

c. Ефективна истрага

i. Треба да бидат доделени доволно ресурси и обука за да се обезбеди истрагите на кривичните дела против слободата на изразувањето да бидат целосни, внимателни и ефективни и дека сите аспекти од таквите дела ќе бидат соодветно истражени.

ii. Истрагите треба да водат кон идентификација и гонење на сите одговорни за кривични дела против слободата на изразување, вклучувајќи ги и непосредните сторители и поттикнувачи, како и оние што тајно планираат да извршат, да помогнат во извршувањето или во прикривањето на таквите дела.

iii. Кога постојат некакви докази дека сторено кривично дело може да претставува и дело против слободата на изразување, истрагата треба да се води со презумпција дека навистина се работи за дело против слободата на изразувањето се додека не се докаже поинаку, а сите релевантни линии на истрага за активностите на полето на изразувањето на жртвата се истражени и исцрпени.

iv. Полициските тела и служби треба да ги преземат сите разумни чекори за да ги обезбедат релевантните докази и да ги испрашаат сите сведоци за да се утврди вистината во случајот.

Анализа на Одлуката на Уставниот суд

Авторот смета дека одлуката на Уставниот суд на Република Македонија е проблематична од аспект на слободата на изразување затоа што Судот:

1. Не ја зел предвид улогата на медиумите и парламентите во едно демократско општество и, исто така, не успеал да обезбеди заштита на слободната комуникација за прашања од јавен интерес;
2. Не го применил правилно триделниот тест за законити ограничувања на слободата на изразување;
3. Направил грешка во разгледувањето на стандардите за заштита на новинарите.

Пропустот на Уставниот суд да ја земе предвид улогата на медиумите и парламентите во едно демократско општество, како и да обезбеди заштита на слободната комуникација за прашања од јавен интерес

Авторот забележува дека Уставниот суд не го зел предвид фактот дека, во едно демократско општество, медиумите ја имаат улогата на „пес чувар“ на јавноста. Исто така, Судот не препознал дека овој случај се однесува на работата на собранието и дека собранието, како еден од темелите на демократијата, има обврска да обезбеди отвореност на својата работа и да промовира подобра соработка со медиумите.

Уставниот суд не го зел предвид ниту фактот дека отстранувањето на новинарите од галеријата се случувало додека течела вжештена политичка дебата за прашање од јавен интерес, ниту дека како резултат на тоа, тие де факто биле спречени да известуваат за политичко изразување. Посочуваме дека Европскиот суд за човекови права дозволува да се воведат ограничувања на слободата на медиумите и политичкиот говор само во случаи кога државата може да докаже дека постои неспорен јавен интерес кој би надвладеал над слободата на печатот.

Како резултат на таквите пропусти, уставните судии не им обезбедиле широка заштита на медиумите и на политичкиот говор.

Пропуст во правилната примена на триделниот тест за законити ограничувања на правото на слобода на изразување

Авторот посочува дека Уставниот суд го применил триделниот тест од член 10, став 2 од ЕКЧП при разгледувањето на ограничување на слободата на изразување. Судот го применил тестот за да направи споредба на таа слобода и на правото на новинарите на заштита. Иако примената на тестот во овој случај е нужна, таа е направена неправилно, затоа што:

Прво, Законот за Собранието на РМ, што го прифатил Судот како основа за отстранувањето на новинарите од галеријата, од страна на собраниското обезбедување, не им дава такви овластувања на припадниците на обезбедувањето. Законот не ги овластил ниту да користат сила против новинарите кои одбиле да ја почитуваат наредбата да ја напуштат галеријата. Посочуваме дека член 43 од Законот за Собранието не ги наведува специфичните овластувања што припадниците на обезбедувањето ги имаат во однос на претставниците на медиумите и им дава неограничено дискрециско право да одлучуваат како ќе постапуваат во штитењето на безбедноста. Потсетуваме дека меѓународното право бара законите да обезбедат доволно упатства за оние што се задолжени за нивното спроведување, за да им овозможи да утврдат кои видови изразување можат да се ограничат, а кои не. Законот кој не ги наведува изрично основите за отстранување на новинарите не се придржува кон тој стандард. Како илустрација, посочуваме на одредби од закони што регулираат слична материја и кои се во согласност со тој стандард.

Секцијата 15.263 од Законот за отворени средби на Мичиген пропишува дека едно лице нема да биде отстрането од средба која е отворена за јавноста освен во случаи на нарушувања на редот и мирот што настанале на средбата додека се одржува.

Глава 67 од Законот за јавни тела на Велика Британија (Присуство на средби) од 1960 година вели дека отстранувањето или исклучувањето од седница е можно само заради потиснување или спречување на нереди, или друг вид неприфатливо однесување на седницата на јавното тело.

Судот, исто така, не направил проценка дали постои неопходна општествена потреба за отстранување на новинарите од галеријата. Новинарите не чувствуваале опасност или закана, и сакале да останат во галеријата за да известуваат за седницата на Собранието. При оценувањето на општествената потреба за отстранување, Судот требало да ги земе предвид природата и целта на новинарската професија. Новинарите често известуваат од боишта, воени зони и жаришта на судири. Сепакво ограничување на нивната способност да известуваат кое не ја зема предвид нивната лична оценка за сопствената безбедност ја спречува јавноста да добие значајни информации. Исто така, државните власти не можат да интервенираат за да ги заштитат новинарите освен ако новинарите сами не ја побарале таквата заштита.

Судот не оценил дали причините за отстранување на новинарите од пленарната сала се релевантни и доволни за да ја оправдаат таквата одлука. Уставните судии го прифатиле објаснувањето на властите дека акцијата била потребна за да се заштитат новинарите без да ги анализира или оцени понудените докази. Судот требало да посочи на спротивставените факти поднесени од подносителите на барањето и од властите во однос на потребата за отстранување, и детално да ја истражи фактичката состојба: со одржување јавна расправа, со учество на двете страни, како што предложиле подносителите на барањето.

Конечно, објаснувањето на Судот за нужноста од отстранување на новинарите изгледа контрадикторна. Иако Судот, прво, се согласува дека отстранувањето претставува мешање во слободата на изразување, и дека триделниот тест треба да се искористи во оценувањето на фактите поврзани со случајот, на крајот на одлуката констатира дека правото на новинарите да известуваат од Собранието не претрпело влијание, затоа што, тие можеле да ги објават своите статии за собраниската расправа во текот на денот, и заклучува дека не настанало кршење на слободата на изразување. Судот не дава објаснување поради кои причини го променил својот почетен став дека постоело мешање во слободата на изразување.

Судот направил грешка во разгледувањето на стандардите за заштита на новинарите

Додека Судот ја препознал обврската на државата да ги заштити новинарите преку ставот дека отстранувањето на новинарите од галеријата било нужно за да се заштити нивната безбедност, Судот не расправал за делот на барањето што се однесува на жалбата на новинарите поради употребата на сила против нив. Авторот посочува дека користењето сила против новинарите е чин на заплашување што предизвикува „ефект на оладување“ на слободата на изразување. Според меѓународното право, државите имаат обврска да вложат разумни напори за да ја забрзаат ефективната истрага на околностите и на законитоста на употребата на сила против новинарите. Во овој случај, подносителите на барањето биле отстранети од галеријата со употреба на сила, што значи дека Судот трабало да одлучува дали употребата на сила била законска.

Понатаму, Судот не се осврнал на одбивањето на Министерството за внатрешни работи да ги идентификува полициските службеници кои користеле сила против новинарите. Судот не разгледувал дали властите ги презеле сите разумни чекори за да ги обезбедат релевантните докази и да ги испрашаат сите сведоци. Со тоа што не го разгледувал делот од барањето на новинарите кој се однесува на нивните поплаки за користењето на сила против нив, Судот не понудил заштита на нивната безбедност.